

Zanimive vesti iz življenja naših ljudi po ameriških naselbinah

Av gust Umek, ki je potoval iz Clevelanda v staro domovino, je na parniku umrl. Njegovo truplo so spustili v morje. Ranjki je bil doma iz Komna na Primorskem.

George Kukec, Box 2179, Timmin, Ontario, Kanada, bi razdoznal, kje se nahaja John Oswald, doma iz Drage pri Loškem potoku.

V Calumetu je umrl zelo poznani rojak Jakob Stariha, eden najbolj poznanih in najstarejših naseljencev v Calumetu. Nekaj dni prej se je prehladil, in to je bil povod njegove smrti. Star je bil 66 let. Ranjki je bil rojen v scmiški fari, in je prišel v Ameriko pred 47. leti. Delal je ves čas v rudniku na Calumetu do zadnjega, ko so ga upokojili. Imel je 17 otrok v zakonu, izmed katerih jih je 13 živih, izmed katerih so vsi prišli k pogrebu razven Louisa, ki se nahaja pri ameriški armadi v Texasu.

V Milwaukee, Wisconsin, je umrl po daljši bolezni rojak Frank Žugelj, star 43 let, doma nekje iz Belokrajine, odkoder je prišel v Ameriko kot 13 letni deček. Pokojni zapuščila ženo Mary in tri nepreskrbljene otroke, ki bodo prave reve, kajti mati se nahaja na opazovalnici za umobolne.

Premi nul je v Milwaukee star Slovenec, John Komar, po domače Zverov, ki je doživel 86 let starosti. Ranjki je bil doma iz Spodnjih Kraš pri Rečici v Savinjski dolini in je prišel k svojim otrokom v Ameriko pred 23. leti.

V nedeljo, 25. julija, se vrši največji piknik v vsej sezoni, in privedejo ga naši slovenski groceristi iz mesarji iz Collinwood v korist svojim odjemalcem in njih prijateljem. Oni, ki ste bili zadnja leta na tem pikniku, dobro veste, da ni treba nositi velike svote denarja na ta piknik, kajti naši slovenski trgovci postrežejo napol zastonj ali pa popolnoma zastonj vsem gostom na pikniku. Kot nam zatrjuje odbor, bo pripravljenega vsega dovolj za 10,000 ljudi na pikniku. Zlasti pa opozarjamo, da bo deležnih 1000 oseb na pikniku krasnih daril, popolnoma zastonj, in vsako darilo je vredno najmanj 50 centov, mnoga darila pa več dolarjev. Opozarjamo torej naše ljudi, da pridejo v nedeljo na Močilnikarjeve farme.

V Lakeside bolnici je premi-
nul mladenič John Bukvič, si-
Petra in Jelev Bukvič, star šol-
22 let, rojen v Clevelandu. Po-
leg staršev zapušča še tri sestr-
in tri brate. Pogreb se vrši po-
vodstvom A. Grdina in Sinovi
četrtke zjutraj iz hiše žalosti n-
1516 E. 26th St.

je srečno prinesel domov, nakar je odšel z doma, in se vrnil prazno zvečer. Ko je prišel v bližino svojega stanovanja, so ga na kolih štirje moški, ki so ga z ravnateljstva prisilili, da jih je sprejmel v stanovanje, kjer so dobili \$1000. Imel je tudi v čakalnici \$500, toda roparji se tega niso polastili. Privezali so nato Boiça s srajcami in rjuhami na steno in mu dali v usta zamašek, da ne bi mogel kričati. In ves čas se je tako mirno zvršil, da že Boiça in trije otroci, ki so spili v stanovanju, niso o vsem ničesar čuli.

* V Šangaju na Kitajskem, kazal toplomer 102 stopinji.

Uradna doba, da se plača davki na nepremičnine, je bila raztegnjena do 10. avgusta. Na tem dnevu natopi 10 procent kazni za one, ki ne plačajo davkov.

Uradna doba, da se plača davki na nepremičnine, je bila raztegnjena do 10. avgusta. Na tem dnevu natopi 10 procent kazni za one, ki ne plačajo davkov.

"AMERIŠKA DOMOVINA"

(AMERICAN HOME)

SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER
Published daily except Sundays and Holidays

NAROČNINA:

Za Ameriko in Kanado na leto \$5.50 Za Cleveland, po pošti, celo leto \$7.00
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.00 Za Cleveland, po pošti, pol leta \$3.50
Za Cleveland po raznašalcih: celo leto \$5.50; pol leta \$3.00; četrt leta \$1.75
Za Evropo celo leto \$7.00, pol leta \$3.50.
Posamezna številka 8 cente.

Vsa pisma, dopise in denarne pošiljave naslovite: Ameriška Domovina,
6117 St. Clair Ave., Cleveland, O. Tel. Henderson 0628

JAMES DEBEVEO and LOUIS J. PIRO, Editors and Publishers

Entered as second class matter January 5th, 1909, at the Post Office
at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3rd, 1879.

83

No. 169, Wed., July 20th, 1932

Kongres je na počitnicah

Preteklo soboto ob polnoči — kako pomembna ura — je kongres spoznal za potrebno, da zaključi svoje zborovanje in privošči sebi, zlasti pa ameriškomu narodu, in še posebno borznim magnatom v New Yorku — zaslužene počitnice. Hvaležni državljani so sicer polni hvale za kongres za vse, kar je dobrega naredil in tudi za ono, kar je pozabil dobrega narediti.

Vseeno, dolžnost slehernega državljanja je, da pazi in motri delo onih, ki delajo postavbe, po katerih se moramo ravnavati, ako se moremo, (na primer: prohibicije se ne moremo držati), dolžnost državljanov je, da zasledujejo delo svojih izvoljenih gospodarjev, in ne bo napačno, če površno vsaj pogledamo nazaj na delo kongresa, ki je zboroval sedem mesecev in pol — v blagor in korist ameriškega naroda v splošnem, v dobiček bogatim, v jezo in sovraštvo kršilec prohibicije, in v največji srd ameriškim davkoplačevalcem!

Pretekli kongres je ustvaril takozvano rekonstrukcijsko finančno korporacijo, kateri je dal pravico spraviti skupaj dva tisoč milijonov dolarjev in razdeliti ta kapital "po svoji najboljši predvarnosti." To je najsilnejša vladna korporacija, kar smo jih še imeli od onih časov, ko je bila zaključena svetovna vojna. Nadalje je dal kongres novo moč federalni rezervni banki, in zvezne podeželske banke so dobile nove pravice, da poslujejo s farmarji v teh kritičnih časih.

Poleg tega je pa kongres upeljal tudi nove davke, ki seveda v teh časih ameriške davkoplačevalce neznansko veselijo. V dveh mesecih je kongres izračunal in odredil, da mora ameriški narod prihodnje leto plačati \$1,118,000,000 več v davkih, kot je pa plačal v letošnjem letu. Ta novi davek se razteza na dve leti, torej je kongres pravzaprav vpeljal za \$2,238,000,000 novih davkov. Da pa ne bo samega godrnjanja, je kongres tudi znižal vladne stroške tako, da bodo ti stroški znašali v prihodnjem letu za \$900,000,000 manj, kot so pa v tekočem letu.

In tudi brezposelnih se je kongres spomnil, kajti sicer bi bilo naj kongresmanom, ko bi se vrnil domov. Odločili so, da naj se plača iz zvezne blagajne \$300,000,000 posameznim mestom in državam, ki ne morejo več podpirati svojih siromakov, ker so jim pošla vsa sredstva. Podelil je \$325,000,000 predjuma posameznim državam za gradnjo javnih naprav, da dobi nekaj tisoč ljudi izmed milijonov delo, in da seveda par milijonov priteče tudi v privatne žepe, kot ekstra dobiček, ostalo se je pa dalo korporacijam, da poživijo svoja podjetja, kakopa!

In še sledeče zadeve je odredil kongres: odvzel je zveznim sodnikom absolutno pravico izdajati injunkcije ali prepovedi v slučajih štrajka. Sprejel je ustavno določilo, ki spreminja uradni čas zavzeti urada predsednika Zedinjenih držav, a obenem je kongres ustavil izplačilo bonusa, za farmarje absolutno ničesar ukrenil ni, toda porabil je strahovito dosti papirja, 16,800 na drobno tiskanih strani.

Malo poguma je pokazal kongres glede prohibicije. Dasi skoro vsa dežela resno in dosledno zahteva odpravo prohibicije, pa je bil kongres ves čas pod kontrolo baptistov in fanatičnih enakih zelotov, ki z nasiljem pritiskajo s prohibicijo na ameriški narod. Kongres je še vedno strahopeten, in dasi 99 kongresmanov izmed 100 radi uživajo opojno pijačo, pa je uradnim potom ne privošči svojim sodržavljanom.

Nadalje kongres ni naredil nobenih načrtov, da se križa direktno ublaži, nobenih vzornih delavskih postav ni bilo sprejetih, vse je ostalo po starem. Zdi se, kot da kongres zboruje v letih 1820 ali 1830, in ne v letu 1932, ko so razmere in potrebe naroda popolnoma drugačne.

Nič se ni omenilo glede priznanja Rusije in glede ruske trgovine, nič se ni naredilo glede visokega tarifa, ki je Ameriki požrl tisoče milijonov dolarjev vredne svetovne trgovine, nič se ni znižalo orožja, nič se ni sprejelo postav, da se pristriže izkoriščanje od strani velikih korporacij javnosti. Filipinsko vprašanje se ni rešilo, v nebo kriče postavle glede bankrota, so stare 300 let, radio bo še nadalje pošiljal v svet same oglašje, glasbo za si, za zavarovalnino zoper brezposelnost in za starostno zavarovalnino se ni ničesar naredilo.

Če pa pomislimo, da republikanci kontrolirajo senat, demokrati pa poslansko zbornico, in je ta kontrola zelo pri malenkostni večini, in če pomislimo, da je to leto predsedniških volitev, ko se vsakdo igra s politiko, tedaj zahvalimo Boga, da se ameriškomu narodu ni pripetila še večja nesreča.

D O P I S I

Euclid, O. — Minulo sredo, 13. julija, ko je bilo napovedano po gotovi šarži, da ni bilo že pet let tako vročega dneva, nas vseeno ni ugnalo. Po vremenskem predroku torej napovedano zelo vroče, toda kadar je povelje, ni ne odnehamo, pa naj bo vroče ali mrzlo, ali pa če črne maline padajo, ko je ravno čas zanje. In to posebno velja, kadar kaže ko-

ga prav pošteno potegniti. Prišel je čas in povelje, da od rinemo točno ob enajstih. Pa se je oglašila tista, katero smo hoteli potegniti: "Pa ravno sedaj, ko bo kosilo gotovo in ki sem ga malo boljše napravila, ker je ravno moj god, tega pa že ne. Ako hočete, me počakajte, da se malo nafrontam, potem bom pa šla."

Toda povelje je povelje in končno se uda: "No, bom pa šla, če že ravno ni drugače." Može! Tonček jo tolaži, da bomo že po poti kaj dobili za pod zob. Pa smo se odpeljali. Spotoma se ustavimo še na 185. cesti za ka- žipota v osebi Mrs. Skeby. Po- tem pa naravnoma naše avtomobile skozi Collinwood, Cleveland v prijazno naselbino Lorain, kjer smo nameravali obiskati naše stare prijatelje in znance. Obiskovali smo Rev. V. Vukoni- ča, našega bivšega župnika ter Mr. in Mrs. Joseph Konte, biv- šega člana društva Cleveland št. 126 SNPJ, ki je sedanjí pred- sednik društva št. 17 SNPJ in ki ima v S. N. Domu v Lorainu svo- jo trgovino. Veselo smo si se- gli v roke in se tople pozdravili. Stisnili smo si roke tudi z Mr. Frank Ivančičem in Mr. Louis Šemetom, ki sta razkazala vse prostore v SND in nas povabila na nedeljsko prireditev. Res, lepi so prostori, samo škoda je, da so spodnji prostori upustoše- ni.

Ko smo se poslovili od prijateljev pri Domu, sta se nam pridružila še tajnik št. 17 SNPJ Mr. John Brus in Mr. Louis Ba- lant, gl. odbornik SDZ. Mr. Ba- lant nam je obljubil, da se nam pridruži pozneje, ko nas je Mr. Logar na muho udaril in spravil v majhno skrinjico. Vsa dru- žba se je podala po okolici k na- šim slovenskim farmerjem. Iz Euclida, ali kakor jo nazivljemo: bela Ljubljana, so bili sledeči: Prvi šofer: Mr. Anton Pušnar je imel zelo izbrano družbo in sicer: Mrs. Julia Kren, ki je bi- la ta dan izbrana za žrtev pote- gavišine, Mrs. Karolina Gabren- ja, Mrs. Skeby, Miss Alberta Laurich, ki je šla na počitnice k sorodnikom v Lorain.

Drugi šofer: Mr. John Robi- da je imel pri sebi dobro pozna- nega in vedno vselega Mr. An- ton Logarja, ki nam je vedno kakšno povedal. Mr. Anton Kren, ki je zadel za njim sedel, bi bil od smeha skoro umrl. Mr. John Gabrenja je pa živčgal in pel in bil vedno vesel. Torej to je bil prvi kvartet iz Euclida. V Lorainu so se nam pa še pri- družili: Mr. Frank Ivančič, kot ka- žipot in izvrsten pevec, Rev. V. Vukonič so nam dali pa svojo pomoč kot dober član vesele dru- žbe. V takih časih ne kaže po- moči odklanjati, torej so nam dali na razpolago svojo lizo in še za šoferja so se ponudili. Naj- lepša hvala!

Najprej se podamo na far- me k Mr. John Ivančiču. Vem, da se nas je ustrašil in gotovo bi se nam bil skril, pa je prevelik, pra- va Rakovska korenina. Vseeno sem videl, da je bil nekako iz se- be, pa ga vprašam: "John, kaj pa Ti je? Ali si se nas tako ustrašil, da se tako držiš, kot bi ribje olje pil?" Pa pravi Ja- nez: "Ne zato, ampak nekaj dru- gega je. Ne dobi ga šment, ze- lo nerad, ali moram Ti povedati, da me je ohajčan zapustil, s ka- terim sva bila najboljša prijatelja. Sedaj pa kanadčana že 14 dni čakam, pa ga še vedno ni." Potem mi je pa razložil, da ima za nas nekaj bolj mehke- ga, ki nas bo ohladilo v tej vro- čini. Pa smo se poslužili ponu- jene stvari. Za ceno se nismo zmenili, ker nam je sam ponu- dil, torej je vse O. K. Na mizo pred nas postavil velikansko skle- ko kislega mleka. Njegova bolj- ša polovica pa prinese čiče in ča- če, ki bi morale biti ribniške sorte, pa so bile bolj meste- kroja: velik nož, kot v starem kraju za kolač rezat, potem pa še štruco kruha. Mr. Ivančič nas povabi v hišo, rekoč: "Fanti- je in dekleta, kar okrog mize (pa smo bili vsi v zakonskem jarmu, samo eden je bil za de- vet fantov); kisló mleko je tu- kaj, zunaj pa vročina kipi, kisló mleko vas lepo ohladi."

Dobro smo se imeli, samo Ja- kata je še manjkalo. (Pri ki- slem mleku je prav nič. Op. Ja- kata). Hvale, John, pa še dru- gikrat, kadar pridemo. Potem nam je razkazal svojo domačijo. Vse izvrstno urejeno: sadni vrt,

kokošnjak, zelenjava in razni poljski pridejki. Tudi lep pro- stor, kjer se izobrazuje ohajčan. Ako bo sreča mila, da ga bo spravi- lo pod streho, potem bo pa že dosti besed. Ampak, Janez, da- ne boš pozabil na nas, kadar ga- boš krstil. Bodi previden, da Ti- brez krsta ne umrje, kakor je našemu Jamšku lansko leto.

Ko nam je vse razkazal, pra- vi: "Pojdimo do sosedja farmer- ja. Pri njem se včasih ohajčan- uстави in tudi kanadčan." Gre v hlev, kjer je stala liza, prit- sine na gumb, in že je sedel na li- zi in bi nam bil kmalu ušel, da se nismo požurili za njim. Ta- ko nas je bilo že pet avtov, pa vsi zasedeni. Janez je podil na- prep, da se v prahu skoro ni vi- delo kam drvi. Dobro, da smo imeli kažipota Frank Ivančiča. Pot je bila dolga, a vožnja krat- ka do Mr. Frank Matičiča. Tu- di on je imel nekakšno smolo: velika družba, pripravljena za gasit žejo. Pa njegova ženica nam je takoj žejo pogasila, ka- kor nam je bil že prej John Ivan- čič obljubil, da jo bo.

Na potu proti Lorainu smo imeli cel kvartet, sedaj je bil pa- že cel pevski zbor skupaj. Sa- mo pevovodje ni bilo in je ško- da, da nismo vzeli seboj Jaka- ta, da nam bi povedal, kako se poje ali pije. No, si je pa vzel to nalogo Mr. Louis Balant in takoj se je izkazal, da je zmo- žen. Pa smo jih en par rekli prav veselih. Seveda so nam tu- di ženske pomagale. Torej smo imeli prav izvrstno zabavo pri Mr. Matičiču. Lepa hvala za vso postrežbo.

Čas hiti, ura se bliža, noč pri- haja in tudi Elija je zbiral svo- jo vojsko gori v oblakih. Segli smo si še enkrat v roke in se poslovili. Po poti proti Cleve- landu nas je Elija pozdravil z gromom in bliskom in nam pot- pomočil, da ni bilo prahu in tu- di suše ne. Sreča, da so bila naša vozila zaprta, drugače bi bili mokri zunaj in znotraj. No, končno smo pa le prišli nazaj na prostor, kjer se je ime- la vršiti slavnost. Vse tiho in temno, le v kuhinji je luč. Sto- pimo z avta in Mrs. Gabrenja in Mrs. Kren zapojejo pred vrati- tisto: Prej pa ne gremo daleč... takrat se pa vrata odpro in ce- la ploha konfetija se vsuje na slavljenko in zasliši se veselje: surprise! Naša Julka je bila vsa iz sebe kot še nikdar tako, od veselja, katerega ni v toliki me- ri pričakovala. Potem smo pa nadaljevali, prav kot se je gla- sila pesem.

J.J.G.

Pravni nasveti

Piše Frank V. Opaškar

Predno pričnem z današnjo kolono, vas hočem opomniti, da odslej pošiljate vprašanja na nov naslov: Frank V. Opaškar, 516 Hippodrome Bldg.

Vprašanje: V slučaju, da bi se zaletel po moji krivdi z mo- jim avtomobilom v drugega, bi bil li jaz odgovoren v odškodni- ni, ki so se vozili z menoj, čeprav sem jih zastoj vozil?— D. L.

Odgovor: Seveda bi bili odgo- vorni v odškodnini, če je bila Vaša krivda, da so trpeli poško- be. Vaša odgovornost bi bila seveda večja, če bi Vam ti pla- čali vožnjo.

Vprašanje: Moj sosed je po- stavil nov plot, kateri je pa več kot en čevljar na mojem zemlji- šču. Kaj naj storim?—A. M.

Odgovor: Če Vi pustite to o- grajo, da stoji 21 let, potem iz- gubite pravico do Vaše zemlje. Torej je Vaša dolžnost, da vlo- žite tožbo ali prošnjo na sodni- ji, da se prisili Vašega sosedja, da ograjo prestavi na svojo zem- ljo. Za to stvar boste morali pač najeti odvetnika.

Vprašanje: Nekdo, ki ga do- bro poznam, se je zjezil nad mo- jim otrokom zaradi neke malen- kotni in ga precej pretepel, tako- da je bil več dni ves plav po ob- razu. Jaz bi rad radi tega za- doščenje od dotičnega.—H. J.

Odgovor: Za kriminalno od- govornost v tem slučaju se po- svetujte s policijskim prosek- torjem. Vprašajte za Slovenca Frank Surtza. Če se dokazi- za zadostni, ga bodo prišli in po- tem ga bo sodnik obsodil na za- por ali pa denarno kazen. Kar se pa tiče odškodnine, Vam bo treba najeti odvetnika, ki bo vlo- žil tožbo na civilnem sodišču. Odgovoren je pač ta človek za- poškodbe Vašemu sinu in pa za bolečine. Nihče nima pravice pretepati drugega, zato imamo postavle, ki Vas varujejo, ako se jih poslužite.

Vprašanje: Bil sem v neki av- tomobilski nesreči. Moj avto- mobil je bil razbit po krivdi ne- kega J., ki je drvil po cesti ka- kih 60 milj na uro in se zaletel v moj avtomobil, ko sem ravno vozil preko ceste. Policija je bi- la kmalu na mestu, toda nikogar aretirala. Svetovala mi je, naj dam aretirat J., da bom dobil odškodnino za razbit avto. Ne vem, ali bi to storil ali ne.—G. D.

Odgovor: Ako date dotičnega aretirat, bi mogoče posledice, da bi bil kaznovan in mor- da zaprt če ga pronajde sodnik krivim. Direktno bi Vam pa to ne bi plačalo za Vaš avto. Mo- rali bi potem še vložiti tožbo za odškodnino na civilnem sodišču. Vendar je mogoče, da bi se po- govorili za odškodnino tudi na kriminalnem sodišču, ker veli- kokrat sodnik oljša kazen, če dotični plača odškodnino in za poškodbe.

Vprašanje: Kako to, da je bil odstavljen naš šerif Sulzmann že pred meseci in je še danes za okrajnega šerifa? Meni se zdi, da sodnijske odredbe so zanič.—F. P.

Odgovor: Pomniti morate, da ni vselej končna zadeva na pr- vem zaslišnem sodišču. Obtože- nec ima pravico apelirati na naj- višjo sodnijo te države. Tako je tudi v slučaju s Sulzmannom. Prvo sodišče ga je odstavilo. Potem je apeliral na okrajno prizivno sodišče, ki je potrdilo sodbo prvega sodišča. Od tam je Sulzmann apeliral na najviš- je državno sodišče, ki ga pa še do danes ni zaslišalo. In dokler to sodišče ne izreče svojo sod- ob, je Sulzmann še vedno šerif, dokler ne izreče najvišja sodni- ja, če je bil rek prve sodnije pravilen ali ne.

Otrok v orlovih krempljih

Na norveškem otoku Lekki so v neki družini v vasi Kaloju slavi- li krst. Vsi sosedje in znanci so bili povabljeni. Kakih sto oto- čanov je prišlo v goste. Med po- vabljenici je bil tudi Haldan Hansen iz vasice Hortabarbja. Gostje so pravkar prišli iz cer- kve in hoteli sesti okrog oblože- ne mize, ko se je Hansenova že- na spomnila, da bi se njena štiri- letna hčerka Svanhild ne smela sama igrati zunaj. Zato jo je šla iskat. Svanhilde pa ni bilo nikjer. Iskali so jo pri ži- vini v hlevih, po vsej hiši, nikjer je ni bilo.

"Morda jo je pa orel odne- sel?" je zinih nekdo pol za šalo pol zares. Drugi je pa dodal: "Tamle gori med skalami res gnezdí morskí orel, ki je odne- sel že marsikatero jagnje." Pri teh besedah se Svanhildina ma- ti zgrozí. Že je trdno prepriča- na, da je to res. Takoj se je od- pravilo sto pogumnih mož za Svanhildo. Niti eden ni ostal, da bi se mastil ob dobro založe- ni mizi. Da bi otroka našli ži- vega, niso več imeli mnogo upa- nja. Skale so skoro navpične z globokimi brezdni. Samo en ne- previden korak pomeni gotovo smrt. Kljub temu hiti sto mož z vso silo svojih zdravih pljuč čez drn in strn in išče otroka.

Ure minevajo, zvečerilo se je in svetlo je bilo zopet. Norveški sever poleti ne pozna noči. Ka- ko naj najdejo otroka? Kako naj ubogo mater potoležijo, ko se bodo vrnili brez deteta? Ne- enkrat pa se je po divjem ska- lovju razlegel klic: "Tukaj le- ži!" V skalni razpoki je ležala mala Svanhild. Klici veselja so

hiteli od skale do skale in ozna- njali čudež, ki se je zgodil. Še bolj čudno pa se je čulo poročilo, ki so ga slišali iz ust deklice, ko se jim je naposled posrečilo, pre- buditi jo iz zdravega spanca.

Ko se je igrala pred hišo, je naenkrat šinil velik ptič, jo zgra- bil in odnesel v zrak. To je ve- dela povedati. Še to je vedela, da jo je zabolelo na hrbtu, kjer so ji orlovi kremplji prebodli ob- leko in ranili kožo. Potem se je v svojo srečo onesvestila. Če bi se bila branila, bi jo bil orel go- tovo s kljunom usmrtil. Tako pa je ptič nesel osemnajst kilo- gramov težkega otroka visoko v skale, kjer je omagal. Otroško breme je bilo zanj vendarle pre- težko. Veliki ptič, bil je res morskí orel, o katerem so poprej govorili sosedje, svoje žrtve ni izpustil, kar navadno stori ved- no, če mu je breme pretežko. Tako se je zgodilo drugo čudo, da je ptič položil malo Svanhil- do v skrit kotiček med skale, kjer bi je ne moglo zagledati no- beno oko. Ko bi se bil odpeljal, bi zopet prišel ponjo. In zgodilo se je tretje čudo, da so ljudje k sreči prej prišli do deklice, pre- den se je orel odpeljal. Ko so ljudje otroka že imeli na var- nem, je priplul z bližnjih vrhov morskí orel in začel krožiti nad skalo, na kateri je pustil otro- ka. Toda nobeden teh miroljub- nih kmetov in ribičev ni imel s seboj puške, da bi bil ustrelil roparja.

Po 56 letih se je sedaj zopet prvič zgodilo, da je orel odnesel otroka. Takrat namreč je na isti obali nekoliko bolj proti ju- gu morskí orel odnesel in umo- ril dvoletnega otroka.

ČE POLICIJA POZABI

Walter Shaw iz Stoningtona, Conn., je bil radi prehitre vož- nje kaznovan na \$25 globe. Ka- zen je plačal lanskega junija a- čekom, na katerem je pa usta- vil izplačilo, predno ga je ban- ka izplačala. Policija si je pa ubila v glavo, da bo fanta na- šla in ga je tudi našla pred ted- nom dni. Prejšnja kazen in stroški iskanja znašajo \$711.56, katere je moral sedaj plačati.

Dnevna vprašanja

1. Kaj je liturgija? 2. V ka- terem letu je v Clevelandu izha- jal slovenski tednik "Danica"? 3. Kako je ime velikanu, s kate- rim se je moral Martin Krpan boriti na Dunaju? 4. Katero me- sto so Grki oblegali deset let in končno po zvijači se polastili me- sta? 5. Kje se začneja Kras v Sloveniji? 6. Kateri angleški pi- satelj je spisal znamenito povest dr. Jekyll in Mr. Hyde? 7. Kdo je bil Ivan Hradecki? 8. Kaj je glavno mesto države New York? 9. Katerega leta je dobilo mesto Lož svoje ustavne pravice? 10. Imenujte glavno reko Palestine?

Odgovori na vprašanja

1. Liturgija je gotova oblika verskih obredov, javnih mo- litev in predpisov, kako se vrši služba božja.
2. Leta 1907. Doživel je štiri številke.
3. Brdevs.
4. Mesto Troja. Potem ko so Grki oblegali Trojo deset let, so se poslužili zvijače, da so prišli v mesto. Zgradili so velikanskega lesenega konja in ga poslali Trojanecem, češ, da ga bogovi pošiljajo v darilo. Trojanci so morali podreti del ozidja, da so konja pripeljali v mesto, in po- noči so v konju skriti grški vojaki zapustili svoje skri- vališče in odprli trdnjavo vrata Grkom, ki so se vsili v mesto in zavzeli Trojo.
5. Pri Vrhniku.
6. Robert Louis Stevenson.
7. Ljubljanski župan. (Njego- vo ime se ne sme zamenjati z znanim avstrijskim mar- šalom Radetzkyem.)
8. Albany.
9. Leta 1477.
10. Jordan.

Če verjamete al' pa ne.

Živel je mož, ki je za vsako malo stvar klical zdravnika. Ker je bil bogat, si je to lahko privo- ščil, toda okrajni zdravnik je bil mnogokrat prav nevoljen, ker je moral včasih sredi noči vstati in iti k bolniku, kateremu prav za prav ni bilo nič. Nekoč se ta možak ureže v prst. Seve, ta- koj so poslali po zdravnika. Ta pregleda rano, potem pa reče bolnikovi ženi:

"Ali je doma hlapec?"
"Ja, doma je."
"Konji tudi?"
"Tudi," odgovarja žena ve- do- no bolj preplašena.
"Potem recite hlapcu, naj hi- tro zapreže in naj podi v trg po zdravnika."
"Oh, gospod doktor, kaj je ta- ko nevarno?" sklepa roke vsa prestrašena žena.
"Nevarno ravno ni," pravi zdravnik, "toda rana se zna za- celiti, predno bo hlapec nazaj z zdravniki."

Mož, ki se ni počutil prav do- bro, pride k zdravniku. Ta ga preišče, potem pa reče:

"Vaš slučaj sicer ni posebno nevaren, toda paziti se morate. Predvsem se morate odvaditi ka- jenja, prenehati morate piti opone pijače in ne ostajate zve- čer pozno zunaj."
"Gospod doktor," pravi bol- nik, "kar po pravici mi povejte, če vas ni našuntala moja stara!"

"Prav lepa hvala, stricček, za lepo darilo za moj god," pravi mali Francek svojem stricu.
"Eh, kaj se boš zahvaljeval, saj ni vredno besede."
"To sem tudi jaz rekel, a ma- ma je rekla, da se moram vseeno zahvaliti."

Škot in Anglež se pogovarja- ta, kako je dandanes življenje drago. Posebno udrihata po vi- sokih cenah tobaka.

"Jaz kadim sedaj samo pi- po," pravi Anglež, "je še najce- nejše."

"Jaz pa kadim cigare," odvr- ne škot, "kajenje iz pipe je za- me predrago."

"Kako pa to," pripomni An- glež, "saj je vendar znano, da je pipa veliko cenejša kot so pa ci- gare."

"To pa ni res," trdi škot. "Kako cigaro, dobim vedno v dar od prijatelja, a pipe mi ni še nihče podaril."

Anglež, ki je potoval po Kitaj- skem, je bil povabljen k nekemu mandarinu na kosilo. Tam mu je šla posebno v slast neka pe- čenka. Misli je, da je to goto- vo raca, toda ker ni znal kitaj- ščine, se obrne do gostitelja, po- kaže z roko na pečenko in vpra- šujoče oponaša raco:

"Kvek, kvak, kvak?"
Kitajec mu pa smehlja od- govori: "Mnjau, mijau, mijau." Od tistega časa se ni Anglež nikdar več odzval vabilu na ko- silo domačinom.

Ko je Bog ustvaril Adama, je premišljeval, iz česa bi ustvari- ril Evo. Ali naj jo ustvari iz možev glave in oči? — Ne, po- tem bi bila koketna in zapeljiva. Ali naj jo ustvari iz moževih ust?

Ne, potem bi bila preveč kle- petava. Ali naj jo ustvari iz njegovih ušes?

Ne, postala bi preveč radoved- na in bi vedno nategovala uše- sa in prisluškovala. Ali naj jo ustvari iz moževih rok in nog?

Ne, nikakor ne, ker potem bi možu ušla.

Iz česa naj jo torej ustvari? Končno najde Bog Adamovo re- bro in iz njega ustvari žensko. To je menda vzrok, da nimajo ženske danes nobenih napak. . .

Vesti iz domovine

—Jesenice. Umrli je na Savi pri Jesenicah splošno znani tovarniški ključavničar Fr. Mencinger, pristna bohinja korenina. Pri KID je bil zaposlen skoraj 54 let in sicer se v onih časih, ko je imela družba svoje tovarne v Bohinju. Splošno je bil znan po vsem Gorenjskem kot velik šaljivec, saj je sploh vsako besedo obrnil na "špaso" stran, odgovoril v šaljivem tonu vsakomur, pa bodisi sotovarni ali pa ravnatelju. Celo v svoji hudi bolezni ga humor ni zapustil. Tako je n. pr. pravil duhovniku, ki ga je prišel obiskat, da je imel v bolnišnici sosed-bolnika, ki je tako zelo kašljal, da je omet s stropa padal. Zdravnik, ki ga je operiral, ga je vprašal, če je kaj pridil v življenju. "I, kakoršno je bilo vreme," se je smejal pokojni Mencinger. Svoj čas je celo palico nosil pred godbo Kat. del. društva.

—V Savi, malo nad krajem, kjer se stekata Bohinjka in Dolinka, so našli že močno razpadlo truplo neznanega moškega utopljenca, ki so ga prenesli v mrtvašnico v Ribno. Splošno se je domnevalo, da je to ponesrečen Repovž, katerega je jeseni zasul plaz lapora pri gradnji hidrocentrale pod vasjo Zasip. Ugotovili pa so, da najdeni utopljenec ni pogrešani Repovž.

—Obesil se je v svojem stanovanju čevljarski pomočnik, splošno znan le pod imenom Andrejček. Bil je dolgo let zaposlen pri čevljarskem mojstru g. Rabiču na Jesenicah. Kaj je Anbiču na Jesenicah. Kaj je Anbiču na Jesenicah. Kaj je Anbiču na Jesenicah.

—V Ljubljani je v visoki starosti 80 let mirno v Gospodu zaspal gospod Franc Pavšek, železniški nadzornik v pokonju.

FRANCIS VIVIAN DRAKE:

POTOVANJE Z EKSPRESOM V ZRAKU

Vsled svojega trgovskega posla sem večkrat prisiljen biti v San Franciscu, in ker moram iti tje večkrat v letu, se peljem z aeroplanom. Zakaj? Tukaj so trije razlogi:

Hitra. New York zapustim v ponedeljek zjutraj ob devetih in sem v Oaklandu v terek ob dveh popoldne. Če bi se peljal z vlakom, bi dospel tje šele v petek dopoldne.

Varčnost. Round trip zračna vožnja stane \$288 s hrano vred. Z vlakom stane \$317, pri čemur je vračunana postelja in 22 kosil.

Zabava. Da vidim Ameriko iz zraka, vso njeno lepoto, državo za državo, polja, doline, reke, gozdove. Vse to je nepozabljivo.

Pa napravimo skupaj ta pollet in si ogledmo to zračno pot, ob obrežja do obrežja, dolgo 2.700 milj, na kateri poti je postavljenih 900 svetilnikov, ki kažejo pot pilotom.

Bus nas pripelje na zrakoplovno pristanišče, kjer nas že čaka trimotorni aeroplan na konkretnem poletišču. Vreme izgleda jako lepo pod Newarkom, toda to za našo pot nima nobenega pomena. Morda je tukaj lepo vreme, 50 milj dalje v hribih pa dežuje gnojne vile. Treba je dobiti poročilo o vremenu za vsak presledek naše poti. Trganje po kosteh, revmatizem in uganjanje tukaj nič ne šteje. Poročila morajo biti pisana in to od najbolj trainiranih in zanesljivih vremenskih opazovalcev.

Medtem, ko pregledujemo naše vozne listke, prihajajo poročila od vseh 12 postaj, od Newarka do Clevelanda, ki poročajo o stanju vremena, in sicer kakšno je bilo vreme na vsaki postaji zadnjih pet minut, ne pa recimo včeraj, ali pred enim tednom. Ako je količjak dvoma, da je aeroplan zadržan, dokler ni ugodno za potovanje. Niti pilot, niti manager ne bo podpisal formata, dokler ni siguran.

—V Polhovem gradu je umrla gospa Helena Zupančič, mati izseljenskega duhovnika v Franciji, g. Val. Zupančiča.

—V žalni je umrl g. Josip Javornik, trgovec in posestnik. Dosegel je visoko starost 85 let.

—Pri kopanju utonil. V vodi Zastava, ki teče čez Ortenek, so našli 17 letnega fanta Jerneja Adamiča iz Velikih Poljan. Dne 19. junija po vročem delu pri senu je šel v Ortenek k vodi, ki je komaj dober meter široka in pol metra globoka, da se okoplje v družbi mlajšega fantka. Ko je nesrečnik stopil v vodo, ga je najbrž prijel krč ali mrtev, in je padel v vodo, kjer je utonil. Fant je bil mirne narave in v obče priljubljen.

—Čudna pota strele. Na dan sv. birme je plašila ljudi na Velikih Poljanah v ribniški dolini strele. Naenkrat se je iz črnih oblakov vila ploha med vrtlim grmenjem in tresčilo je v dimnik hiše Ivana Peternela, št. 33. Domači so bili ravno pri kosilu. 21 letna hčerka je stregla in ravno, ko je odprla vrata kuhinje, je strela udarila v dimnik. Strela je šla od dimnika ob špiro in skozi obok v kuhinjo in tam oplazila domovno hčerko, katero so našli nezavestno ležati na hrbtu. Iz kuhinje je švignila strela po železni cevi na hodnik, od tam najbrž v gnoj, kjer pa ni poznati sledi. Strela je bila vodena, pravijo ljudje, ker ni užgala, pač pa je naredila gospodariju precejšnjo škodo, ko mu je vrgla raz streho okrog 200 kosov opeke, ki se je deloma razbila, streha pri dimniku pa se je zrušila na tla. Hčerko so spravili k zavesti, naslednji dan pa je iskala radi darca po obrazu zdravniške pomoči v Ribnici.

V Chicagu menjamo zrakoplove. Dvignemo se v večerno zarjo obzorja in zdi se, kot bi volili naravnost v samo zlato. Še ena ura poteče in noč nas objame. Sedaj se prične najbolj zanimiv del pota. Luči iz malih mestec in farm migljajo kot iskre k nam. Avtomobili, ki drve po cesti s prižganimi lučmi, se vidijo kot bi brzeli po cesti dve žareči igli. Kadar ni nobene luči spodaj, se nam zdi, kot bi videli v zraku pri miru. Naenkrat se prikaže pred nami briljantna luč. Vsakihi deset sekund se posveti 2 milijona sveč močna žarnica, ki nam kaže pot. In dalje naprej vidimo drugo in zopet drugo enako. To je veriga luči, ki nam kaže pot proti vzhodu, preko osamljene prerije.

Pri vsaki tretji luči vidimo poleg bele in rdeče luči tudi zeleno, kar je znamenje, da je tu zasloni pristanišče, kjer lahko pristanemo v sili. V tem slučaju bi pilot prižgal močne luči pod krili aeroplana in razsvetlil pristanišče.

Večerja se servira med Iowa City in Des Moines. Zelena oblačena postrežkinja nam servira, fino večerjo, katero poplaknemo z veliko množino kave. Kako čudno se človeku zdi, sedeti na stolu, drveti 120 milj na uro v višini 4.000 čevljev in zraven tega udobno sedeti pri večerji!

Postalo je bolj oblačno in samo eno luč vidimo pred seboj. Sedaj se poslužita pilota radio telefona, ki nas obvešča od minute do minute o pravi smeri. Torej ni mogoče, da bi se izgubili.

Čuvaj v svetilniku v Omahi čaka na nas. Po pristanišču se razliže ogromna množina svetlobe. Velika pisca, napravljena iz samih žarnic nam pokaže smer vetra. Pot, kjer naj se spusti aeroplan na tla, je obrobjena z raznobarnimi lučmi, kakor tudi vsa poslopja okrog, tako da pilot natanko ve kje pristati.

Tukaj menjamo pilote. Dobimo veterana-pilota, Ham Leeja, ki vodi aeroplane že skozi 16 let in je prevozil že več kot en milijon milj v zraku. Na tej poti vozi že 12 let in ima rekord, da še ni izgubil nobenega zavitka pošte in da noben potnik še ni bil poškodovan, ko je on vozil. In ti piloti na teh glavnih zračnih progah, niso mladi fantje. So to moške z bogatimi izkušnjami, oženjeni in družinski očeti. Najboljši pilotje, katerim se človek lahko zaupa.

Zopet se dvignemo. Naši stoli so pregrebni. Naslonjala se zganje nazaj, postrežkinja nam prinese blazino in odejo. Komur se ljubi, lahko brez skrbi zadremuje. Iz osrednjega zapada smo prišli na pravi zapad.

V North Platte menjamo zopet pilota, v Cheyenne pa aeroplan. V Salt Lake City se umijemo in imamo zajetek v zrakoplovnem pristanu. Dobimo zopet nova pilota in odplujemo proti puščavam in gorovju.

V Reno ustavimo. Vzamemo morda par novih potnikov in se zopet dvignemo. Nos aeroplana se dviga kvišku, ker je potrebno najhitrejšo dvigovanje na vsej poti. Pred nami se dvigajo s snegom odti vrhovi Sierras.

Pri Dooner Gap dosežemo vrhunec in pred nami se prikaže kalifornijska ravan, 11.000 čevljev globoka. Iz ledene pokrajine med palmami in oranžje, v pomlad. Naša vožnja se bliža koncu.

Malá mesteca, eno za drugim, cementna pota, zelena polja, civilizacija. V Oaklandu smo. Ko se koleša našega aeroplana dotaknejo tal, naznani uradnik v pristanu: "Number one, Coast-to Coast Limited, now landing. On time!"

* Babe Ruth, junaški baseball igralec New Yorka, se je močno poškodoval.

* Štrajk 27.000 unijskih članov krojaške industrije v New Yorku je bil preprečen.

EARL DERR BIGGERS:

KITAJČEVA PAPIGA

De Lisle se je zaupljivo sklonil k njemu: "Za božjo voljo, ne povejte tega nikomur v Eldorado," je šepetal. "Toda včasih si sam zaželim, biti zopet v dobrem, starem Chicagu."

"Ali bi hoteli malce počakati zunaj, dragi De Lisle?" je predlagal Holley.

"Razumem. Pojdem do svoje prodajalne, da vidim, ali vodo met še teče. Tam me dobite." Mladi mož je odšel. Namesto njega je vstopil Charlie Chan.

"Ali ste vse čuli?" je vprašal Bob.

"Seveda! To je zelo zanimivo!"

"Na pravi sledi smo!" je modroval Will Holley. "Delaney je v sredo ob sedmih zvečer prišel na farmo, in sicer s spremljevalcem. Prvič nastopa četrti igralec v naši drami. Vse se mi zdi da je bil to najbrž profesor Gamble. V tem sem se domislil: Tudi v nedeljo zvečer je pač nekdo moral priti po Phil Maydora, ki doktor Whitecombovi... Ali je bil to tudi Gamble?"

Chan je prikimal. "Mogoče. Dotični je vedel, da se je vrnil Louie. Ko bi mogli dognati!"

"Toda Gamble je stal v kavarni 'Oaza' ob baru, ko je vstopil Louie," je menil Bob. "Saj se spominjate, Holley?"

Urednik se je posmehal: "Vse se izvrstno ujema: kakor svizec je hitel semkaj z novico, da prihaja Louie. On in Phil Maydora sto stala pri vratih, ko sta se vi pripeljali."

"Toda Thorn? Njegov razpisan suknjič?"

"Smo bili pač na napačni sledi. Nova teorija je preveč jasna. Kaj smo se izvedeli od De Lisleja? Po Delaneyevi nesreči sta Madden in Thorn bila ono noč z doma. Kje sta bila?"

Chan je vzdihnil. "To ni dobra novica. Truplo sta zavlekla kam daleč."

"Tudi jaz se tega bojim. Brez pomoči koga, ki mu je ta tajnost znana, ga ne bomo našli. Zato moramo doseči svoj cilj tudi brez dokazov, ki bi nam jih nudilo truplo. Toda sedaj jih je že toliko, ki o tem vedo, da se bo morda kdo zarekel, preden nam bo vse jasno."

Chan je slonel na Maddenovi pisalni mizi in se igral s podlogo. Zdajci je začel odpirati pivnike. "Kaj je to?"

V debeli detektivovi roki je šumel pisemski papir. Chan si je natančno ogledoval pisanje ter ga izročil Edenu. Pismo je bilo pisano s krepko moško roko in datirano zadnjo sredo. Bob je bral na glas:

"Ljuba Evelina, naj ti sporočim nekatere dogodke, ki so se zgodili na farmi. Kakor sem ti že poprej pravil, sem se letos z Martinom Thornom slabo razumel. Danes popoldne je končno počilo in odpustil sem ga iz službe. Jutri se peljem z njim v Pasadena, kjer se bova razšla za vedno. Seveda ve marsikaj, kar bi bilo bolje, da ne bi vedel — sicer bi ga bil poglal že lani. Mogoče nam bo delal še kakšne sitnosti in svarim te, če se morda prikaže v Denveru. To pismo ponesem drevi sam v mesto na pošto, ker Thorn ne sme o njem nič vedeti..."

Tu se je končalo pismo, ne nadno in brez zveze.

"Zopet je posvetil žarek na dogodke v sredo večer," je menil Holley. "Ne bo težko predočiti si sliko. Vrata se odpro, vstopi Delaney, mož, ki se ga je P. J. Madden bal že leta in leta. Nastane ostro prerekanje — privleda v Thornovo sobo in končno leži Delaney v lastni krvi. Medtem tedaj uvidi, da Thorn ne more odpustiti. S tajnikom se mora pomiriti. Kako sodite vi, Charlie?"

"Zdi se mi popolnoma logično."

"Vse je tako jasno kakor solnični zahod v puščavi. Preudariš se enkrat. Mladenka se boji Delaneyja. Zakaj? Kajpada radi izsiljevanja! Delaney ve nekaj o njem, morda nekaj, kar je v zvezi z igralnico v New Yorku. Na Thornu se ne more zanašati, z njim se je namreč sprl in Thorn sovraži svojega gospodarja. Madden kupi bisere. Tolpa malopridnežev izve za to in sklene, polastiti se jih. Kje bi jim to bilo laže, kakor tukaj v samotni? Maydora izvabi Louieja, zvesto dušo, proč. Vse je izvrstno napeljavno. Delaney pride s svojimi grožnjami. Zahteva bisere in denar. In konec je ta, da togotni Madden izsiljevalcu za vedno zapre usta."

"To zveni verjetno," je pritrdil Bob.

"Tedad dalje: ko je Madden ustrelil Delaneyja, je mislil, da je Delaney prišel sam. Kar spozna, da je imel pomagat. Ti ne le, da vedo vse, s čimer je Delaney grozil, temveč morejo Maddena še bolj obteževati: sedaj ima umor na vesti. Mora se jim odkupiti. Zahtevajo odkupnino — in bisere. Tako preplašenega prisilijo, da po telefonu naroči, naj mu bisere pošljejo semkaj. Kdaj je to naročil, Eden?"

"Prejšnji četrtek zjutraj."

"Vidite: tedaj, ko se je vrnil s strašne ponočne vožnje. Tako daleč so ga pritirale pijavke! To je rešitev vse uganke. Tudi sedaj se izsiljujejo iz njega. Najprvo se je Maddenu ravno tako mudilo za bisere, kakor drugim — hotel je zadevo čimprej urediti in odpotovati. Umevno. Kajti tam, kjer je bil kdo umorjen, ni prijetno prebivati. Toda v teku dneva se mu je povrnil pogum: začel je iskati izhoda. Skoraj se mi smili v svojih stiski." Holley je premolknil. "Da, to je moja teorija. Kako jo presojate vi, Charlie?"

Chan je Maddenovo nedovršeno pismo počasi obračal med rumenimi prsti. "Zdi se mi čisto jasno. Toda vendar imam pomisleke."

"Na primer?"

"Madden je zelo mogočen gospod. Delaney in njegova tovarišja ne pomenijo mnogo. Lahko bi se izgovoril, da je ravnal v silobranu."

"Da — ko bi se mogel zanešati, da ga bo Thorn podpiral! Toda tajnik ga sovraži in bati se mu je, da bi pričal proti njemu. Pomislite pa tudi, da mu ti možakarji očitajo ne le to — ampak vedo tudi, kar je vedel Delaney!"

"Le še nekaj: Zabolli so Louieja, ki se je tako dolgo dobro razumel s Kitajčevim papigo. In vendar je odpotoval Louie v Frisko že v sredo zjutraj, dvanaest ur pred nesrečno nočjo. Ali ni bilo potem nesmiselno, umoriti ga?"

Holley je premišljeval. "To je resen pomislek. Toda bil je Madden vdan — zato ga je bilo treba odstraniti. Hoteli so vdano jagnje imeti v krempljih samo in brez pomoči. Morda ta razlaga malce šepa, toda za sedaj ne vem boljše. Kaj morete sicer ugovarjati mojemu naziranju?"

"Dolga izkušnja me uči, da je lahko zelo usodno, če se človek preveč krčevito opuska kake teorije. Potem ji poskuša vse prirediti. Toda vedno sem se grizel v kakšno teorijo. Za enkrat pa seveda odkrito priznavam, da tavam v temi. Treba bo paziti in čakati, morda kmalu najdemo pravo sled."

"Upajmo," je vzdihnil Bob. "Zal slutim, da ne bomo mogli dolgo opazovati in čakati. Preslepil sem Maddena, da se bosta danes z gospodom Draycottom sešla v Pasadena. Kmalu se bo vrnil praznih rok ter bo zahteval pojasnila."

"Nesrečno naključje!" je skodril Chan. "Draycott in ova sta se zgrešila. Kaj podobnega se je že večkrat zgodilo, če sta se domenila za sestanek dva tu-

ja si človeka."

"Mogoče. Zato le želim, da se vrne dobre volje! Drugače bi utegnil zopet seči po samokresu Billa Harta in misel, da bi ležal tam kje za posteljo in kazal le svoje čevlje, mi nikakor ni simpatična."

16.

Solnce je zašlo za daljne snežnike; skratko je žarela puščava v siju zvezd. Živo srebro v toplomeru, ki je visel na verandi, je začelo naglo in neusmiljeno padati. Oster veter je bril čez golo pustinjo in samota je težila dremajočo zemljo.

"Sedaj smo potrebni tople jedi," je menil Chan. "Z vašim dovoljenjem bom odprl nekaj škatel."

"Le nikarte škatle z mišjico!" se je pošalil Bob.

Holley se je že davno poslovil. Mladi Eden je sam sedel pri oknu in strmел v mrčinski molk. Amerika ima še dovolj prostora, je razmišljal. Ali vedo to vrveče množice, ki se sedaj prerivajo po podzemeljskih železnicah, ki v šumnih restavracijah hrepeneče škilijo za praznimi stolicami ter končno upehane in zgarane splezajo tja gori v podstrešne luknje, ki jih imenujejo svoj dom? V puščavi je dovolj prostora za komolce, prostora, da se človeku širi prsi! Obenem pa tare človeka plaha skrb, kajti puščava mu kruto razodeva, kako smešno majhna stvar je človek v vesolstvu.

Chan je postavil na mizo poln pladenj jedil zraven kadeče se prstene skleda ter povabil Edena, naj zajame.

"Premišljal sem, Charlie," je modroval mladi tovariš, "in sedaj vem, zakaj me samota vedno vznemirja. Sam sebi se tukaj zdim čisto majhen. Poglejte: venjak veličastno daljo; odkod naj si vzamem poguma, da bi se v svetu napihoval, kakor bi me res kaj bilo?"

"Za belega moža taka izkušnja ni slaba," je pritrdil Azijec. "Kitajcu tako občutje vedno tiči v sru. Ve namreč, da je najneznatnejši prašek na robu večnosti. In posledica? Zato je skromno tih in ponižen. Nima razburkanih živcev, kakor hlajstajoči Kavkazijec."

"Da in zato je najbrž srečnejši!"

"Gotovo! Mirno je ponudil tovarišu konservo lososovine. V San Franciscu sem videl belega moža vedno vročičnega in razburjenega. Njegovo življenje je kakor vročica, ki je vsak dan hujša. Čemu? Kje se konča? Prav tam, kjer se konča Kitajčev bitje — mislim."

Ko sta povečerjala, je hotel Bob pomagati pomivati posodo, a je oni vljudno odklonil. Zato je odšel v izbo in pripravil zvočnik. Napovedalec glas je napolnil mirno sobo.

"Sedaj, gospoda, vam nudim nekaj prav posebnega: Pela bo od vseh oboževana gospodična Norma Fitzgerald, ki gostuje v komediji 'Junjska noč'."

In razlede se je čudovito čist sopran. Chan in njegov mladi prijatelj sta ginjena poslušala.

"Zopet ena mnogih skrivnosti belega moža! Človek je človeku tako blizu, a vendar sta si tako daleč narazen. To damo mora poiskati!"

"Kako pa?" je vprašal Bob. "Bo že kako!"

Chan je tiho odšel in Bob je odprl knjigo. Čez dolgo časa ga je zmotil telefon.

"Filmovci so tu v mestu!" je oznanil jasni glas Pavle Wendell. "Pridite no sem!"

Pohitel je v svojo sobo. Chan je v patiju zakuril ogenj in čepel ob kaminu. Soj ognja je trepetal na njegovih debelih licih. Bob se je vrnil s klubom in postal pri Kitajcu. "No, imate kak nov načrt?"

"Ne! Pravkar sem daleč od Maddenove farme. Sem v Honoluluju, kjer noči topla in ljubko božajo, niso trde kakor mrzla puščavska noč. Priznam, da se moja duša bori z domotožjem. Mislim na skromno hišico, kjer

gore pisane svetilke in je zbranih mojih deset otrok!"

"Deset? Moje spoštovanje vrli oči!"

"In tudi ponosen oči! — Toda kaj? Vi hočete oditi?"

"Rad bi za hipec v Eldorado. Gospodična Wendell je klicala, da so prišli filmski igralci. Sicer pa jim je za jutri Madden dovolil, da smejo obiskati njegovo farmo. Stavim, da je na to pozabil."

"Skoraj gotovo. Rajši ga ne spominjate na to! Sicer bi utegnil dovoljenje preklicati."

Ko je Bob stopil v hotel, je opazil, da je nocojšnji večer drugačen od drugih. Iz gostilniške sobe na levi se je oglašala godba, smeh in govorjenje. Nasproti mu je prišla Pavla Wendell in ga peljala noter. Starejši igralec z bronasto rjavim obrazom je tolkel po klavirju. V kotu, malo proč od množice, je sedela neka dama poleg patrijarha z belo brado in Eden je prisedel k njima.

"Kako je že vaše ime?" je vprašal sivolasi mož, z roko zaslanjaje uho. "Me prav veseli, gospod Eden, da sem spoznal vas, Pavlinega prijatelja! Nocoj je tukaj kaj glasno! Kar budi se mi čut, da doživljam zopet tiste čase, ko sem pripadal potujoči gledališki družini—"

(Dolje prihodnjic.)

Laške ženske so požrtvovalne za domovino

Rim, 19. julija. V zadnjih dveh mesecih so laške ženske prodale za \$900.000 vrednosti zlatnine in izkupiček vložile v laško narodno banko, da pomagajo zlati rezervi. Obenem je banka dobila za \$300.000 zlatih novcev od patrijičnih Italijanov. To ugodno vpliva na laške finance.

MALI OGLASI

Naprodaj

je grocerija in mesnica. Samo \$800.00 Na novo barvano, nova zaloga. Ustanovljena pred 25. leti. Izvrstni posli. Blizu Norwood in Superior Ave.

Naprodaj je konfekcijska trgovina, cena \$700. Samo oprema je vredna \$1500. Posluje že 15 let. Blizu St. Clair in 79. cesta. Vprašajte pri McKenna, 1383 E. 55th St. Tel. Henderson 5282. (169)

Za posestvo

v bližini Ljubljane se zamenja, lepa, moderno urejena družinska hiša blizu 185. ceste, na vzhodni strani mesta. Za podrobnosti vprašajte na 19108 Muskoka Ave. (Jul. 15. 20.)

V najem

se da tri sobe, s kopališčem. Zelo poceni. Vprašajte na 1106 E. 64th St. (Jul. 18. 20. 22.)

Aug. Kollander Co.

(poprej Mihelich Co.)

6419 St. Clair Ave.

v Slovenskem Narodnem Domu

PRODAJA parobrodne listke za vse prekmorske parnike;

POŠILJA denar v staro domovino točno in po dnevnih cenah;

IZDELUJE vsakovrstne notarske listine, kakor: izjave, kupne pogodbe, pooblastila in testamenta.

CENE ZMERNE, POSTREŽBA TOČNA, POSLUŽITE SE TEGA SLOVENSKEGA PODJETJA

FLEET-WING

PERRY'S SERVICE STATION

6619 St. Clair Ave.

LED IN PREMOG

TOČNA POSTREŽBA

JOSEPH KERN

SLOVENSKE RAZVAJALICE

LED IN PREMOG

1194 E. 167th St.

Pokličite KERN 4331

Zelena žaba

Za "Ameriško Domovino" uredil M. U.

Pospremila ju je v kuhinjo, ki je bila tlakovana z rdečimi škrblami, a v stekleni omari je bila porazdeljena razna posoda. Srebrna skleda in par originalnih slik je pričalo o nekdanjem blagostanju.

Graham bi se bil najraje takoj poslovil, a gospa je zahtevala, da se ustavi. Narezala je mrzlega mesa in svežega belega kruha ter pripravila sočivja z vrta. Grahamu se je zdelo, da ni še nikdar v svojem življenju boljše jedel. Nekak mir ga je prevzel po strašnih dogodkih zadnje noči. In tudi so ginevali dvomi, ko je videl sedeti nasproti sebi dekle, tako sveže, kakor so bile cvetlice na mizi. S kako pravico pa je pravzaprav sklepal domneve ali pa verjel takemu človeku, kakoršen je Barran. Ali mu bo pa ona odpustila? To pot jo je že vdrugič razžalil. Senca pa se je umikala. Violet ni niti z besedico omenila, vzroka svojega povratka. Govorili so največ o minulih časih, kajti Graham je bil nekdanji njih stalen gost v Londonu, ko je še živel polkovnik Baynes. Violet je bila sicer molčeča, a mirna in vedrega duha.

"Gospod Graham, sedaj, ko veste kje živimo; upam, da nam boste izkazali česče čast," mu je dejala gospa Graham, ko je baš vstopal v svoj avtomobil. Druga ženska na njenem mestu bi se bila gotovo opravičevala nad skromno postrežbo, svojim ubožnim. Gospa Baynes tega ni storila. Graham je obljubil, čeravno ni Violet dejala niti besedice vabila.

Ko je Graham odšel in ste pospravili posodo, sti šle mati in hči v sobo. V tej sobi so bili razni spominki na pretekle dni. Gospa Baynes je bila ženska, ki je pač vedela, da ne more nikdar več vspostaviti življenja, kakršnega je imela v preteklosti. Sedaj je posvečala vso svojo skrb in pozornost svoji edini hčerki. Polkovnik Baynes je bil za svoje dni skozi in skozi vojak, sicer pa dober in ljubeč soprog. Gospa Baynes se je kaj kmalu vživela v razmere vojakovega zakonskega življenja, posvetila se knjigam in dobri delom in svojem vrtu. Nenadoma pa ji je ugrabila smrt moža in tako je ostala sama z naloge, voditi hčer skozi dorastujočo dekliško dobo. Nato je zadel gospo Baynes najhujši udarec. Nekega dne ji je sporočil soprogov odvetnik, da je bil postavljen v oporoki za oskrbnika Violeti nek gospod Barran, a katerem ni gospa Baynes še nikdar slišala. Izgledalo je, da je polkovnik Baynes služil z imenovanim pred leti v istem polku, da sta postala tesna prijatelja, a da je on to prijateljstvo ves čas nekako pred se progo skrival. "Mislim, da sta se seznanila v Indiji," ji je dejal odvetnik. "Čudno pa, da vam ni soprog tega nikdar omenil."

Prišel je Barran, s katerim bi se vsekakor dali izhajati, si je mislila gospa Baynes. Le eno njegovo vprašanje jo je izredno presenetilo: "Dali je imel njen soprog kaka njegova pisma — fotografijo?" Ona mu je zatrdila, da ni še nikdar čula o njem — in izgledalo je, kakor bi bil s tem gospod Barran izredno zadovoljen, nekako potolažen. Gospa Baynes je bila uboga. Nekega dne pa je prišlo pismo, v katerem je gospod Barran Violeti ponujal mesto družabnice in tajnice svoje soproge. Gospa Baynes je ponudbo sprejela — saj ni mogla zakopati dekleta za vse življenje v tej vasi.

Sedaj pa je prišla Violet zopet domov. Mati jo je pose-

dla v star naslanjač — ni ji moglo izbeči, da so bili hčerini živci zrahljani. Nalila ji je čaja. Skozi odprta okna je prihajal vonj cvetja in žumor z vasi.

"Nu," je pričela gospa Baynes, "ali se mi hočeš sedaj zapati?"

"Mati, morala sem stran. — Ne, nobene zveze ni pri tem z gospodom Grahamom. Kakor mi ni bilo ugodno, da se poslužim njegovega avtomobila — morala sem stran od tam."

"Vem, dragica. Bojim se, da ni gospod Barran baš tak prijatelj, za kakršnega sve ga smatrali."

Violet je napol vstala ter globoko dihnila. Osuplo je vprašala: "Kaj meniš s tem?"

"Pisal mi je danes jutraj. Pismo je prinesel sofer, še predno si prispela ti."

"Tega mi nisi povedala. Kaj je pisal?"

"Sedi otrok, sedi. Raztrgala sem pismo in ga zažgala — bolje je bilo tako. Nesramno te obdolžuje nečesa. Jaz pa ne verujem njemu. In tudi ko bi mu verjela, ne bi to spremenilo mojih čustev do tebe, dete — ampak jaz mu ne verjamem."

"Nesramnež!" je vzkliknila trpko Violet.

"Nevaren človek je — vendar jaz ne razumem. Ko bi bile medve bogate, bi dejala, da skuša izsiljevati. Nekaj je za vso stvarjo. Čemu bi le skušal prisposoditi tebe kot — tako? Tak človek bi se s tem vsekar hotel okoristiti. O, jaz vem: tudi jaz nisem bila vedno samo na vasi."

Violet je skrila svoj obraz v roki. "Moj Bog, kaj bi dala, da nisem nikdar prestopila praga njegove hiše..."

Mati pa je pila čaj ter zamišljeno gledala skrušeno hčerko. "In gospod Graham?"

"Mati — to je najslabše — tudi on misli tako. In nima prav, da tori tako — zakaj mi ne zapu?"

"Ah!" je vzdihnila gospa Baynes — pač poznala je svet in njega pota.

Violet je odločno vstala, sedaj je bila zopet mirna. "Mati, prosila te bom neke usluge. Ali mi jo boš storila?"

Stara gospa je položila roko svoji hčerki na ramo. "In ta bi bila?"

"Želela bi — kako naj ti povem — želela bi, da bi mi ne bilo treba nikdar reči besedice o onem, kar se je zgodilo pri Barranu! Ali me uslišiš, mama?"

"Da, ako želiš; vendar ali ti ne bi bilo drago, da mi poveš kakaj Nisem radovedna."

"Da, mati. Strašna nevarnost... Slutim jo. Lagala sem, da bi jo mogla odvrti. Edino v mojem molku je še upanje."

"Nevarnost? Za koga?"

Dekle se je treslo po vsem telesu. Gospa Baynes jo je tesno objela. Violeta pa je zasepetala: "Nevarnost za gospoda Graham, mati."

"Teda ti..."

"Da, mati, že odkar sem bila še v šoli. Vedno sem ga ljubila. Seveda, on tega ne ve. Vendar njegovo življenje je v nevarnosti — tega sem gotova." Strmela je skozi okno, ob katerem so se pregibale v lahnem veterčku zavesa. "Radi zelene žabe — strašne pošasti — sovražim jo!"

IX.

Glas iz preteklosti

Jack Graham se je odzval točno pismu policijskega ravnatelja Hendona. Vse minule dni je posedal v klubu, nezmožen za vsakršno delo, niti za razgovor

s prijatelji. Nemogoče mu je bilo, pisati povelji — zadnji dogodki mu niso pustili niti spati. In Violet! Včasih je čutil, da ji mora pisati — povedati ji, da ji zaupa — da je Barran nesramno lagal. Njegov ponos pa ni bil vsakokrat zavrnil: kaj ko ne bi mu ona sploh odgovorila? Tega ne bi mogel prenesti. A zopet — kaj ko bi bila v nevarnosti? Da je ostala v Sussexu, bi bil lahko podvzel potrebne korake.

Hendonovo pismo mu je prineslo nekoliko tolažbe. Oba detektiva sta proučevala njegovo poročilo. Graham je bil ponosen na to svoje poročilo. Napisal je je dvakrat. V prvem se mu je zdelo, da prepogosto omenja neko gospodično Violet Baynes. Raztrgal je je in napisal drugo, ki je bilo docela suhoparno, skoro podobno poročilu najetega pregledovalca knjig kak propadle družbe. Tako je zopet napisal prvega še enkrat.

Watkins ga je pozdravil z besedami: "Zelo izvrstno poročilo, gospod Graham. Zdi se mi, da ste se v svojo vlogo dobro vživeli."

Tega Graham ni pričakoval, vsledčesar je dejal: "Bilo je zelo razburljivo. Kaj menite pa vi, gospod Hendon?"

"Precejšnja zmešnjava, kaj? Baš sva z Watkinsom pretresala dejstva. Ker smo že pritegnila v najino zaupanje tudi vas, menim, da vas bo zanimalo, kaj se je vse zgodilo."

Graham je sedel. Hendon je nadaljeval. "Ugotovilo mrliskega ogleda glede mrtveca v avtomobilu se glasi: 'Umor neznane osebe, umorjen po neki ali nekakih nezanih osebah.' Tu je zadeva končana — v kolikor se tiče širše javnosti. Casopise pa zahteva naše krvi. Zame pa ni zadeva rešena. Mislim pač na ta umor — smrt našega detektiva Thompsona — in na tatvine..."

Izgleda, da so vsi slučajji v nekaki zvezi. In da povem naravnost: vsi so v zvezi z Barranom."

"Naša naloga je, da jih razrešimo," je dejal Watkins navdušeno.

"Kaj menite vi, gospod Graham?" je vprašal Hendon.

Graham se je čutil izredno počaščenega. "Nu, predvsem je bil mrlič oblečen v Barranovo obleko in tudi ste ga našli v njegovem avtomobilu. In avtomobil je prišel naravnost iz Sussexu — za to tudi vemo. Tatvine — ki se dogajajo vse le v okolici Barranovega gradu — in končno še, ko smo bili vsi tamkaj — Thompson. Ne verujem, da bi bil Thompson izvršil samomor."

Hendon je dvignil pogled. "Tako pišete v svojem poročilu. Vendar ne smete pozabiti, da ima Barran popoln alibi." Graham je bil tiho. Hendon pa je bobnal s prsti po mizi. "In gospodična Baynes — vidim, da omenjate tudi njo." Nekak suh smehljal je zaigral okoli njegovih ust. "Mislite, da bi bila stvari ukradla ona? — Ne, nikar se ne razburjajte. Morebiti pod Barranovim vplivom — te možnosti vsekakor ne smemo prezreti."

Graham se je komaj zadrževal: "Zakaj govorite tako?"

"Nu, gotovo je, da me je ona nalagala."

"Nalagala?"

"Dejala mi je, da je videla Thompsona, kako je prinesel dragulje in denar nazaj. Opažoval sem njen in Barranov obraz. Prisegel bi, da je lagala. Thompson ni bil še nikdar prej v gradu — kako naj bi tedaj vedel za ono skrivališče? Vso laž si je skovala tisti trenutek. — Gospod Graham, moramo pač opustiti trenutno vsako čustvovanje. — Kako je razmerje med gospodom Barranom in gospodično Baynes?"

Graham je zarečal: "Tega ne vem — pač pa vem, da je ona poštena, kakor bi le katera mogla biti. Morebiti je on poskušal —"

"Tako je," je pripomnil Watkins.

"Kaj pa ta zelena žaba? Kak pomen?"

"Resnično, dvomim. Tamkaj — v atmosferi kraja — stari grad in vse stvari — kaj lahke premamijo človeka. Ako pa premislim natančno, nisem stvari tako gotov — morebiti je vse le neumnost. Samo stvar, ki plaša ženske."

"Tako je. Nu, pronašli smo pa marsikaj. Povejte mu, Watkins."

"Da, o avtomobilu. Prišel je semkaj nek možak, navaden trgovec po imenu Butler, ki živi v Crawley-u. Čital je poročila v časopisih. Rano jutraj iste ga dne, ko smo našli avtomobil z mrtvecem v Bond ulici, se je peljal s svojim avtomobilom iz Crawley-a v London. Na poti pa se mu je avtomobil pokvaril — to se kaj rado zgodi, ako se človeku mudi. Po poti pa je privozil drug avto, a on ga je ustavil. Kakor nam je pripovedoval, se je postavil v to svrhu sredi poti in bi ga bil oni drugi mobil, ki smo ga našli mi. Avto je vozil nek možak, a na zadnjem sedišču je bil zavrt možak, kakor bi spal. Le mimogrede je tega pogledal, ker se je zanimal v prvi vrsti za voznika. Ta pa se je zdel našemu gospodu Butlerju kaj poseben. Ne more ga popisati, ker je izgledal skoro nečloveško, nenaravno. Lahko si predstavljate, kaj se je zgodilo. Gospod Butler je vljudno in dostojanstveno prosil za pomoč, pojasnjujoč svojo zadrego. Oni drugi pa je pognal in se odpeljal. Pri tem pa je nekaj zamrmral — in to vas bo zanimalo. Butler pravi, da ga je glas voznika iznenadil. Tenek, piskajoč glas! Zatrjuje, da ga je kar streslo po vsem telesu."

Graham je obstrmel in vzkliknil: "Telefonski pogovor!"

"Tako je," je pripomnil Watkins. "Butler pa je bil tako jezen, da si je zapisal številko avtomobila."

"Ali je bil Barran v avtomobilu?" je vprašal Graham.

"Tu je ravno zagonetka," se je nasmehal Hendon. "Pokazali smo mu Barranovo fotografijo. Voznik pa ni bil Barran — tega je gotov. Vendar pa je bil mož v ozadju — ne smemo pozabiti, da ga je videl le mimo-

grede — Barran. Tega je bil gotov, kajne, Watkins?"

"Gotov," je pritrdil Watkins. Može so se spogledali.

"Kaj ste storili potem, ko sem jaz odšel? Pač sem smatral za potrebno, da izginem," je vprašal in pojasnjeval Graham.

"Šel sem po vsem gradu — od podstrešja do kleti. Z menoj so bili možje krajevne policije in Barran. Moram priznati, da je bil Barran pri tem jaklo dosleden — pokazal mi je nek zazidan hodnik in hotel na vsak način, podreti steno. In neko skrivališče, ki pa ni bilo že leta in leta odprto. Izmerili smo vse. Na — to leži vse preveč globoko."

Graham je zamrzelo, čeravno je bil dan precej vroč. "Mar živi v gradu kak vampir ali sam hudič?"

"Mislim, da to docela lahko izključimo in označimo kot domišljijo dekleta — ali pa..."

"Ali pa?" je hotel vedeti konec Graham.

"Ali pa prevara, ako naj stvar tako imenujemo," je odvrnil Hendon.

Graham se je čutil nekako ponižanega. Skoro se mu je zdelo, da občučejo z njim kakor z otrokom.

"Tu je Torrance," je vzkliknil Watkins, ko je začel v predsobi korake. "Poslušajte, kaj nam bo povedal on."

Vstopil je kaj čuden možak. Z glave si je snel velik, širokokrajen klobuk. Oblečen je bil v sukneno srajco in kaj široke hlače. Človek bi ga skoro smatral za potepuha, posebno vsled njegovih predrznih oči in globoko razoranega, opaljenega obraza.

Brez uvoda je vprašal Hendon: "Kake novice nam prinašate?"

"Bil sem v Sussexu — v Roverfield Hall —"

"Samo trenutek, prosim," ga je prekinil Watkins. "Gospod Graham ne ve še ničesar. Gospod Torrance, to je gospod Graham, ki dela roko v roki z nami."

Možak se je nasmehnil ter krepko stisnil Grahamu roko. Precej bolj priljuden je izgledal, kadar se je smejal.

"Gospod Torrance se je odzval nekemu oglasu, ki smo ga uvrstili v časopise. Poznal je gospoda Barrana, ko je bil v

Afriki."

"Nisem bogve kako izvežban v pripovedovanju, vendar bom skušal na kratko pojasniti, kako pridem v zvezo s tem slučajem. Kakor sem že povedal gospodu Hendonu in Watkinsu, sem se sestal v Tiger Kloof-u, južno od Vryburg-a v Bechuana deželi, z nekim Jurijem Barranom. Pričan sem bil, da je jetičen.

Pri tej družini morajo pa kupovati čevlje precej različne mere. Oče, Leon Wyatt, tehta 185 funtov in je visok pet čevljev in devet inčev. Njegova boljša polovica tehta samo 35 funtov in je visoka en palec več kot tri čevlje. Otrok, ki je star šest mesecev, je pa normalen. Družina živi v New Yorku.

Time will tell your SUNDIAL SHOES

Podaljšanje razprodaje!

Podaljšal sem razprodajo še za par dni, da se okoristijo tisti, ki niso imeli prilike do sedaj poslužiti se te velike razprodaje.

Sedaj imate priliko, kakršne še niste imeli v svojem življenju, da si nakupite obuvale po neverjetno nizkih cenah, in to samo do sobote.

Tukaj je nekaj posebno nizkih cen, ki jih nudimo:

Ženski sliperji, posebno široki, mere 7, 7½, 8, 8½ in 9, po \$2.45

Poseben lot ženskih sliperjev, vredni \$5 in \$6, sedaj po \$1.00

Ženski sliperji, male mere, 3½, 4, 4½, 5 in 5½, po \$2.45

Deški čevlji in oxfords, vredni \$3 in \$4, sedaj \$1.49

Moški čevlji in oxfords, vredni \$5 in \$6, sedaj \$1.75

Kupite s zaupanjem po znižanih cenah za vsakega člana družine, od trgovca, ki trguje z obuvalom med vami preko 30 let in ki je poznan, da prodaja samo najboljše blago. Samo najboljše blago po znižanih cenah.

Frank Suhadolnik, 6107 St. Clair Ave.

Državna milica je z bajoneti razgnala vrsto piketov v Belmont okraju. Do nemirov je prišlo, ko so šerifi in njegovi pomagači spremljevali vrsto stavkolomcev na delo v rudokop.

Pri tej družini morajo pa kupovati čevlje precej različne mere. Oče, Leon Wyatt, tehta 185 funtov in je visok pet čevljev in devet inčev. Njegova boljša polovica tehta samo 35 funtov in je visoka en palec več kot tri čevlje. Otrok, ki je star šest mesecev, je pa normalen. Družina živi v New Yorku.

Podaljšanje razprodaje!

Podaljšal sem razprodajo še za par dni, da se okoristijo tisti, ki niso imeli prilike do sedaj poslužiti se te velike razprodaje.

Sedaj imate priliko, kakršne še niste imeli v svojem življenju, da si nakupite obuvale po neverjetno nizkih cenah, in to samo do sobote.

Tukaj je nekaj posebno nizkih cen, ki jih nudimo:

Ženski sliperji, posebno široki, mere 7, 7½, 8, 8½ in 9, po \$2.45

Poseben lot ženskih sliperjev, vredni \$5 in \$6, sedaj po \$1.00

Ženski sliperji, male mere, 3½, 4, 4½, 5 in 5½, po \$2.45

Deški čevlji in oxfords, vredni \$3 in \$4, sedaj \$1.49

Moški čevlji in oxfords, vredni \$5 in \$6, sedaj \$1.75

Kupite s zaupanjem po znižanih cenah za vsakega člana družine, od trgovca, ki trguje z obuvalom med vami preko 30 let in ki je poznan, da prodaja samo najboljše blago. Samo najboljše blago po znižanih cenah.

Frank Suhadolnik, 6107 St. Clair Ave.

Državna milica je z bajoneti razgnala vrsto piketov v Belmont okraju. Do nemirov je prišlo, ko so šerifi in njegovi pomagači spremljevali vrsto stavkolomcev na delo v rudokop.